

Flyball – víc než sport – část 3.

Pohled ke startovní čáře – na dráhu vbíhá kříženec Leo

Border kolie Fanny se co nejrychleji vrací s míčkem zpátky do cíle

Kouzlo flyballových turnajů

Alpík bude flyballovým závodníkem – to byla myšlenka, která mě v posledních dnech pronásledovala téměř na každém kroku. Přišlo to tak nečekaně! Snad jen pouhých čtrnáct dní před prvním turnajem sezony bylo rozhodnuto, že my na něm budeme závodit také...

Jelikož jsem asi o měsíc dříve coby nabíječ absolvovala se zkušenějšími leňanskými družstvy výjezd do Polska na tamní flyballové mistrovství, měla jsem již trochu představu, co všechno takový flyballový turnaj obnáší. Ale ani to mě příliš neuklidňovalo, neboť pozice závodníka je přece jen poněkud odlišná než pozice nabíječe a dosud jsem ji nezažila ani já, ani můj kernterier Alp. Hlavou se mi honila jedna otázka za druhou: „Zvládne se Alpík soustředit v tak napjaté atmosféře, mezi tolika psy? Co když ho napadne vběhnout na dráhu soupeře? A stihnu ho včas přivolat a znovu vyslat na dráhu, když udělá chybu?“ Dalším otazníkem bylo Alpovo střídání s jinými psy na startovní/cílové čáře, které ještě nemohlo být moc těsné, neboť Alpík při něm ještě neprojevoval dostatek jistoty. Riziko, že vyhne první překážku, tu tedy stále hrozilo. Už před turnajem bylo však zřejmé, že Alp musí chtít nechtě startovat jako poslední pes z družstva - pokud tomu tak nebylo a proti Alpovi vracejícímu se s míčkem do cíle se rozbíhal jiný pes, výrazně při svém běhu zpomalil. Než jsem však stihla vyřešit všechny tyto otazníky, den D byl tady a na místo konání turnaje se začali sjíždět první účastníci. Bylo potřeba postavit dráhy, rozmístit stolky a židle pro rozhodčí, vyvěsit rozpis a mnoho dalších věcí, takže na nějakou nervozitu zatím nezbyval čas. Alp byl pohodlně ubytován ve své přepravce a umístěn do stínu tribuny, neboť vše na-

povídalo tomu, že ten den bude horký. Po přípravě všeho potřebného následovala schůzka kapitánů družstev, a zanedlouho již zazněl ostrý hvizd rozhodcovské píšťalky vyzývající první družstva, aby se dostavila na dráhu a připravila se na běh. Samotné závodění však nebylo jedinou mojí činností na tomto turnaji. Zároveň jsem dělala nabíječce družstvu Hop Trop Prague a z pozice startovního rozhodčího jsem měla možnost sledovat i běhy ostatních družstev. Možná právě proto jsem nestihla na Alpa přenést nějaké napětí, nicméně i tak jsem se snažila před ním chovat, jako bychom byli na tréninku, jako by tady žádný turnaj neexistoval. Dopolední část turnaje se měla běhat systémem Každý s každým (jinak zvaným Round Robin), což je nejčastější varianta používaná na turnajích u nás i v zahraničí. Jak už z názvu vyplývá, utkávají se v něm spolu všechna družstva v dané divizi (divize = skupina družstev podobné výkonnosti úrovně). Nejde zde o vítězství v celém turnaji, je to spíše jaké-

Kdo bude dřív u boxu? Border kolie zvítězila...

si otestování momentální formy, které dovolí družstvům nasadit do boje i své slabší hráče a dopřát tak svým oporám více odpočinku před další částí. V Round Robin získávají družstva body za vítězství v jednotlivých bězích a podle nich jsou pak nasazována do odpolední části turnaje. Ta se obvykle běhá systémem známým Double Elimination, tedy česky Na dvě prohry. Družstvo, které dvakrát prohraje, z dalších bojů vypadává.

Družstvo Hop Trop Prásk, za které jsme s Alpem startovali, naštěstí netvořili sami nováčci - byly zde i zkušené posily v podobě pudličky Ginny a bigla Matese. Stejně jako Alp se však v našem družstvu „zaučoval“ i kříženec Jim, border kolie Fanny a beauceronka Berta.

Nebylo vůbec jednoduché nevnímat vzrušený štěkot ostatních psů, hlasité povzbuzování psovodů i diváků či hvizd píšťalky hlavního rozhodčího a soustředit se jen na své družstvo, na semafor EJS a na Alpíka. Alp se však celou dobu tvářil naprosto v pohodě a nejevil vůbec žádné známky nervozity či nesoustředěnosti, což mě opravdu mile překvapilo. Všechno to dění kolem v něm naopak vzbuzovalo jakousi zdravou zvědavost, a jakmile se ocitl na dráze, uviděl překážky, box a míček, zablýsklo se mu v očích: „Tohle já přece znám!“ Ačkoliv šlo o jeho první turnaj v životě, počínal si jako zkušený závodník a běhal pro míček s takovou samozřejmostí, že jsem tomu ani nechtěla věřit. Závodní atmosféra nás zcela pohltila a bylo to moc krásné. Na tréninku jsem také zažívala flyballovou euforii, ale s tou závodní se ta tréninková nedá vůbec srovnávat... Navíc jako poslední startující z družstva jsem přesně věděla, co na dráze dělají ostatní jeho členové, kteří běželi před námi, a jak se blížil náš start, hladina adrenalinu stoupala čím dál víc... až přišla ta chvíle: „Teď je to jen na nás!“ Družstvo Hop Trop Prásk, přestože ho ze dvou třetin tvořili nezkušení členové, nakonec mile překvapilo - celkově v turnaji obsadilo krásné 4. místo. A psíci? Ti měli radost z běhání tak jako tak, nezávisle na prohrách či na vítězstvích. Alpík měl zase svůj milovaný tenisový míček a já získala spoustu nezapomenutelných zážitků, o kterých budu ještě hodně dlouho přemýšlet. Stále se budu v myšlenkách vracet na flyballovou dráhu - na místo, o kterém už vím, že tam s Alpem opravdu patříme...

Diana Vyskočilová

Více o flyballu se můžete dozvědět na www.flyball.cz (stránky Flyball Clubu ČR) a www.hoptropprague.vz.cz (stránky flyballové skupiny Hop Trop).